

Една Мазія

Ізраїль

1949

НОВІ ЗЛОЧИНЦІ

Сумна комедія

З івриту переклав Мар'ян Беленький

Поважна мати великого сімейства, де діти давно вже вилетіли з рідного гнізда, пішла собі погуляти в парк і подумати, як жити далі? Ціни ростуть, а чоловіка звільнили з роботи. На що жити? І тут підсаджується на лавочку дівчина, студентка. Розговорилися. Виявляється, що дівчина трошки підробляє.

...прийомом Клієнтів, але ось біда — нема де їх приймати... Чи може вельмишановна пані допомогти? У вас же квартира цілий день порожня...

— 200 доларів, пані.

— На місяць?

— У день, пані!

— Навпіл?

— Тільки вам.

Ви б не погодилися? Жити ж якось треба...

Проте кожний бізнес потребує розвитку. Дівчина приводить своїх подруг... А тут раптом повертається дочка з-за кордону і бачить у рідному домі, м'яко кажучи, бордель...

Утім не хвилюйтеся. Усе закінчиться добре. Це ж комедія, хоча й сумна...

Дійові особи

Доріна, 60 років, але має досить пристойний вигляд.

Анка, 85 років, мати Доріни. Хвороба Альцгеймера.

Ар'є, 55 років. Чоловік Доріни. Елегантний, стежить за собою.

Ілай, їхній син. 31 рік. Композитор-початківець.

Бембі, сестра Ілая, 27 років. Хочє стати письменницею.

Саріт, жінка Ілая. 27 років.

Номі, Сігаль, Мікі — дівчата, що обслуговують Клієнтів.

Власне Клієнти.

Хаїм — співробітник поліції.

Старий дім із балконом. Дія п'єси відбувається на кухні, у салоні, на балконі і в коридорі, звідки видно двері до кімнат, котрих зі сцени не видно.

Сцена 1

*Доріна сидить на лаві.
Розмовляє з жінкою, яка сидить поруч.
Де це — не зрозуміло. Декорацій, що це
можуть прояснити, немає.*

Доріна: Вам тут подобається? Як на мене, тут непогано. Я тут раптом дещо зрозуміла. Є такі речі, які розумієш зненацька. Просвітлення настає. Саторі японською. Ось, наприклад, звичайнісінька зубна щітка. Ви пам'ятаєте її колір? Я тут ходжу на заняття із дзен-буддизму, так вони кажуть, що наша головна проблема, що ми живемо на автоматі. Вони кажуть — зосередитися на тому, що робиш. Чистиш, скажімо, зуби — ні про що інше не думай. Ось я і намагаюсь. Цінувати кожну секунду. Не думати ні про що, крім того, що робиш зараз. Іноді вже виходить. І на психодраму я ходжу. Ці кажуть зосередитися на минулому. Тобто в якийсь момент ти звертаєш з вірної дороги, і повернутися назад вже не можна. А почалося все у п'ятницю ввечері, на традиційній сімейній вечері...

Сцена 2

*Старий капітальний дім,
колись був престижним. Входить
Анка, елегантно вдягнена, але
не зачесана. Зупиняється посеред
кімнати. Намагається
щось пригадати.*

Доріна: Мамо, куди ви? Ми ж іще на зачісувалися. *(Саджає матір, розчісує, вдягає сережки, наносить макіяж.)* Ілай і Саріт скоро прийдуть. Вони ж хочуть побачити красиву бабусю.

Анка: Саріт? Це хто?

Доріна: Це жінка твого онука Ілая. А як звати його сестру, твою онучку?

Анка *(намагається пригадати)*: Бембі.

Доріна: От! Можеш, якщо захочеш. А де вона?

Анка: У дитсадку?

Доріна: Ні. Вона мандрує по Південній Амери...

Анка: ... ці.

Доріна: Добре. Скоро вона до нас зателефонує по скайпу. Ілай прийде, заграє нам на гітарі, і Бембі побачить, що ти красива й зачесана.

Анка: Тільки сережки зніми.

Доріна: Ні, ти повинна мати гарний вигляд.

Анка: Коли ми переїжджаємо?

Доріна: Ніколи? Ми тут живемо. Я народилася в цьому домі.

Анка: Сережки зніми з мене.

Доріна: Ось прийдуть усі, побачать тебе такою красивою, потім знімемо. У людини все має бути прекрасне — і обличчя, і душа, і думки, і сережки.

Анка: Десь я це вже чула.

*Входить Ар'є. У руці —
кришталева чарка.*

Ар'є: Доріно, коньяк скоро закінчиться. Чому завжди треба чекати останньої хвилини?

(Дивиться на Анку.) Це що таке?

Доріна: Це ми тут трошки навели красу.

Ар'є: Нічого собі «трошки». Ви до цирку вступаєте? Зніми все це. Літній жінці це не личить.

Доріна: А як на мене, красиво.

Ар'є: Зніми все це, доки гості не прийшли. А то вони злякаються і втечуть.

*Доріна підходить до Анки,
знімає макіяж.*

Анка: Серезки зніми.

Ар'є: Зніми, якщо вона просить.

Доріна знімає серезки з Анки.

Анка: Спасибі, Ар'є. Маєш хороший вигляд.

Ар'є: Дякую. І ви також, пані Анко. Доки з вас не роблять новорічну ялинку.

Доріна: Нащо ти так?

Ар'є: Якщо в людини немає смаку, то принаймні почуття міри мусить бути.

Доріна: Скільки сорочка?

Ар'є: Що?

Доріна: У тебе нова сорочка. Скільки коштує і де купив?

Ар'є: Теж мені запитання. Ну, на ebay.com. Там такого баракла багато, і коштує копійки.

Доріна: А що, вже й запитати не можна?

Ар'є: Давай припинимо ці дурниці.

Доріна: Він сказав, щоб ми фіксували всі наші витрати.

Ар'є: Хто «він»?

Доріна: Ну, хлопець у банку. Наш фінансовий радник.

Ар'є: То в нас уже є фінрадник? Скільки він бере? Я б на його місці порадив його позбутися. Заради економії наших фінансів. Невже ти думаєш, що

я слухатиму якогось пацана з банку. Він буде мене вчити. У мене підприємство на 250 працівників.

Доріна: «У мене». Це фабрика твого діда. Він усі справи вів. При ньому бізнес розквітав. А як його не стало...

Ар'є: Отой пацан мені розповідатиме, як зекономити 5 доларів. Дід сам їздив до Італії, щоб вибрати кращі матеріали. Скільки ти платиш тому раднику?

Доріна: Йому платить мінфін.

Ар'є: Ти вже й до мінфіну дійшла?

Доріна: А що робити? Треба економити кожна копійку. Ціни ростуть щодня. У людей запитай.

Ар'є: Досить! Досить про справи. Що в нас сьогодні на вечерю?

Доріна мовчить.

Ар'є: Ти що, образилася? Я зранку не їв.

*Двері раптом
відчиняються, входять Ілай і Саріт.
Вони продовжують сваритися.*

Ілай: Досить! Я цього не робитиму.

Саріт: Як це можна — відмовлятися від дармових грошей, а потім рахувати кожна копійку?

Ілай: Я сказав — ні!

Саріт: Ось ти який! Я верчуся з ранку до вечора, щоб копійку в дім принести, а тобі твої дурні принципи дорожчі...

Ілай: Ти на роботі граєшся у комп'ютерні ігри й дивишся у Фейсбук кожні п'ять хвилин.

Саріт: Так це і є моя робота.

Ілай: Я теж працюю!

Саріт: Робота — це коли платять. Скільки ти вже своїх видатних шедеврів продав?

Ілай: У Гогена теж нічого не купували.

Саріт: Гоген не мав іпотеки й банківських позик під 15% на рік. У Гогена долар не виріс вп'ятеро за 10 років.

Ілай: Це я вирішую, кому і за скільки продавати свою творчість. Натхнення тут не продається, але рукопис продати не зась.

Саріт: Скільки рукописів ти вже продав, генію! Геній зобов'язаний насамперед свою сім'ю забезпечити. Якщо дітям нема що в школу дати поїсти, — який ти в чорта геній! (*Доріні.*) Чули таке?

Ілай: У тебе спотворена система цінностей.

Саріт: Яка там уже система, коли немає чого їсти. Тим паче, що тобі пропонують роботу за твоїм фахом.

Доріна: Що трапилось?

Саріт: Йому запропонували написати музику для рекламного ролика. 5 тис. доларів за три хвилини музики. А воно ще викаблучується, коли в домі їсти нічого.

Доріна: Чому?

Саріт: У нього запитайте. Нібито, якщо він на це погодиться, в нього вже не стане творчої енергії на його геніальні симфонії. Я ж не кажу йому лабати на весіллях чи в кабаках. Але це ж за його фахом, чого ж не заробити!

Ілай: Не смій піднімати голос на маму!

Саріт: Я їй намагаюся пояснити.

Ілай: Я краще офіціантом піду, ніж своєю творчістю торгувати.

Саріт: Так ти ж не підеш. Ні офіціантом, ні на завод. Сидітимеш дома й нудитимеш, що немає грошей.

Ілай: З панелі повернення немає.

Саріт: Писати музику — це ще не панель.

Ар'є: Він має рацію. Він лише починає свою творчу кар'єру. Що ж, починати її з компромісів?

Доріна: Йому вже 30. Дорослий хлопчик. Треба вже і про сім'ю подумати.

Саріт: Геній! Якщо ти геній, направ свою геніальність на те, щоб заробити. Інакше ти не геній, а...

Ілай: Ваша проблема в тому, що для вас компроміс — це модель поведіння. Якби мій дід ішов на компроміси, він завозив би матеріали не з Італії, а із сусідніх сіл. Але він працював для людей, які здатні оцінити якість. Ми всі носимо його прізвище. Ми всі повинні пишатися тим, що ми — Спектори, а не якісь там Рабиновичі.

Саріт: Так, але дід Спектор розорився ще 20 років тому.

Ар'є: Тут справа не в грошах, а в принципі.

Ілай: Для вас Бетховен і рекламний мотивчик — це одне й те ж. Головне, щоб платили. Я не можу більше це все вислуховувати! Я йду звідси!

Ілай іде.

Сигнал скайпу з комп'ютера.

Доріна: Це Бембі з Південної Америки. Усім бути веселими, ніби нічого особливого не трапилось.

Бембі на моніторі.

Бембі: Привіт!
 Ар'є: Привіт, дитинко! Як справи?
 Бембі: Нормально.
 Ар'є: У тебе там є час на твою писанину?
 Доріна: Ар'є, та годі тобі. Бембі, вигляд у тебе чудовий.
 Саріт: Не стрижися. Тобі так краще.
 Бембі: Саріт, як справи? Що там у вашому хай-теку?
 Саріт: Та нормально все.
 Ілай: Привіт, жабо!
 Бембі: Привіт, придурку! О, і бабуся тут!
 Доріна: Мамо, це Бембі з Південної Америки.
 Анка: А, Бембі!
 Бембі: Бабуню, ти в клоуни ідеш? Навіщо вони тебе розмалювали?
 Ар'є: Ти знову її намазала! Тебе ж просили!
 Доріна: Це в тебе, Бембі, вебкамера неправильно кольори передає.
 Бембі: У мене правильні кольори. Я вас усіх бачу в натуральних кольорах. Ніхто не зелений, крім бабусі.
 Анка: Бембі, ти де?
 Бембі: Мис Горн. На південь вже Антарктида! Тут холод дикий!
 Ар'є: Он тебе куди занесло!
 Доріна: А що ви там їсте?
 Бембі: Тут цього не роблять.
 Доріна: Як, взагалі?
 Бембі: Авжеж. Якось без цього обходяться. Я тут давно й ні разу не бачила, щоб хтось щось їв.
 Доріна: А як же ви там?
 Бембі: Коли в'їжджаєш до Патагонії, треба підписати зобов'язання тримати повний піст. До речі, ви вже повечеряли?
 Доріна: Ще не починали.
 Бембі: А що у вас на вечерю?

Доріна: Ну, багато...
 Бембі: Наприклад?
 Доріна: Ну, кабачки фаршировані...
 Бембі: Телятиною?
 Доріна: Не зовсім...
 Ар'є: Мама нам готує сюрприз.
 Ілай: Та не тягніть. Я вже голодний, як собака.

Усі дивляться на Доріну.

Доріна: Еге ж, сюрприз. Вечері сьогодні не буде. Це така реприза... Сьогодні не буде м'яса. У нас сьогодні рис з овочами.
 Ілай: Ну то й що?
 Бембі: Так ви там вегетаріанцями зробилися? Коли так, я залишаюся тут назавжди.
 Ар'є: Що це за нові примхи, Доріно?
 Доріна: Авіатар сказав обмежити м'ясо й інші продукти тваринництва.
 Бембі: Авіатар? Це хто?
 Ар'є: Мати вирішила обмежити нас у м'ясі після того, як прочитала в Мережі пару статей.
 Ілай: Це всесвітня змова овочівників.
 Саріт: Так хто ж цей Авіатар, що залишив нас без вечері?
 Ар'є: Та годі вам. Завтра вона прочитає, що м'ясо корисне, і все буде гаразд.
 Доріна: Ар'є, нам треба серйозно поговорити з дітьми.
 Бембі: А досі ми з ними розмовляли не серйозно? Шуткували, значить, 25 років?
 Ілай: Ви розлучаєтесь?
 Ар'є: Чому це раптом? Справа в тому, що ваша мама — ідеальний інструмент для трансляції усіляких страхів. І цей

знаменитий Авіатар тут у ролі посилювача. Добре, годі з цим.

Саріт: Так про що ви хотіли поговорити з дітьми? Бо це й мене стосується.

Ар'є: Ні про що.

Саріт: Я не тебе питала. Доріно!

Ар'є дивиться на Доріну.

Доріна: Про те, щоб не їсти трупи вбитих тварин.

Бембі: Привітайтеся з Рої.

*На екрані з'являється Рої,
чоловік Бембі.*

Усі: Привіт, Рої!

*Рої робить жести Бембі,
намагаючись їй щось нагадати.*

Бембі: Тату, тут таке діло... Ти можеш надіслати нам 300 доларів? Ну, в нас тут виникли непередбачені витрати.

Ар'є: Добре, я зараз зроблю переказ на твоєkonto.

Бембі: Спасибі. Ну, всім привіт!

Бембі відключилася.

Саріт: На кожне цвірінкання пташечки ти їй миттю гроші даєш?

Ар'є: Це моя дочка. До речі, ми твоєму чоловікові купили нове піаніно.

Ілай: Спасибі. Але це — мій робочий інструмент. А вона що там робить стільки часу?

Ар'є: Вона пише роман про Патагонію. А для цього має робити розслідування, вивчати матеріал.

Саріт: Щось вона давненько вивчає, а результатів я не бачу.

Ілай: Може, вже пора за стіл? Розмовами я вже ситий.

Ар'є: Тільки спочатку зайди на свій банківський рахунок і перекажи Бембі гроші.

Доріна: Може, 200 вистачить?

Ілай: Я своїх сто добавлю.

Саріт: А в мене ти запитав? Ми кожную копійку рахуємо. Бач, який добрий!

Ар'є: Доріно, добре, зроби переказ, і сядемо вже за стіл.

Доріна підходить

до комп'ютера, замислюється.

*У такому стані вона залишається
всю сцену.*

Саріт іде до кухні.

Анка: У цьому домі годують лише розмовами?

Ілай: Добре, нумо до столу.

Анка: Чому тут усі сваряться?

Ар'є: Це через твою дочку. Вона говорить про речі, на яких не розуміється.

*Саріт повертається
з ополоником.*

Ар'є: Доріно, пішли вже до столу.

Доріна (*знімає фартух, бере свою сумку, одягається і збирається йти*): Смачного!

Ар'є: Доріна! Ти куди? Образилася? Я ж не хотів...

Ілай: Та добре, він пожартував.

Саріт: Цей жарт їй не сподобався.

Ар'є: Давайте вже їсти. Суп прохолоне.

*Глай дає свою тарілку Саріт.
Вона встає і йде до виходу.*

Глай: Ти куди?
Ар'є: Ще одна.

*Глай виходить слідом
за Саріт.*

Анка: Що тут коїться? Я зараз теж
підду. (*Намагається встати з крісла.*)
Ар'є: Усі з глузду з'їхали.

*Ар'є наливає в тарілку
суп, дає Анці. Світло гасне.
Світло зліва. Виходить Доріна,
сідає на садову лаву.
Усю цю сцену Ар'є й Анка
їдять суп.*

Сцена 3

*Доріна сидить на лаві.
З'являється Номі, за нею —
якийсь чоловік.*

Чоловік: Віддай гроші, стерво!
Номі: Ще чого!
Чоловік: Віддай, бо силою відніму!
Номі: Ти отримав свої послуги.
Чоловік: Це не те, про що ми домовлялися!
Номі: Те.
Чоловік (*ханає її*): Ми домовлялися ще
про щось. Віддай гроші, крадійко!
Номі: Відчепися, бо я поліцію викличу.
Чоловік: Це я викличу.
Номі: Я чесно заробила. Ти отримав, що
хотів. Навіть двічі.

*Чоловік намагається
вирвати в Номі її сумочку. Доріна
встає, б'є своєю сумкою його по голові.
Він ханає сумку Номі й тікає.*

Номі: Ой, спасибі, пані! Ви мене вряту-
вали.

Доріна: Та нехай. Нічого суттєвого. Що
це було?

Номі: Я студентка... Підробляю приват-
ними уроками, він хотів отримати
додатковий матеріал, але ми про це
не домовлялися. Я надаю лише кон-
венціональні послуги. Я Номі, сту-
дентка юрфаку. На одну стипендію
не проживеш...

Доріна: Доріна. Дуже приємно.

Номі: Ви не з поліції?

Доріна: Хіба я схожа?

Номі: Та ні. Так, про всяк випадок. А що
ви тут робите одна?

Доріна: Та так. Вийшла погуляти.

Номі: Сім'я допекла?

Доріна (*немов би стіймали її на гарячо-
му*): Звідкіля ви знаєте?

Номі: Авжеж знаю. Інколи сім'я — це гір-
ше, ніж тюрма.

*У Доріні дзвонить
мобільник. Вона дивиться на екран.
Не відповідає.*

Номі: Написано «дім». А ви не відпові-
даєте.

Доріна: Розумієш... Я заради них роблю
все... але іноді.

Номі: Затракують.

Доріна: Таких слів прошу не вживати.
А ви що тут робите одна?

Номі: Я ж сказала. Підробляю. Приватні уроки.

Доріна: Ти думаєш, що я дурна, не розумію? Скільки ти цим займаєшся?

Номі: Кілька місяців.

Доріна: Думаєш продовжувати? Це ж нелегка робота. Ще й небезпечна.

Номі: Так жити ж якось треба. Потім подивимось. Вам... це... неприємно?

Доріна: Я взагалі про це не думаю. Я поважаю молодь, яка заробляє сама, а не випрошує у батьків, як... дехто...

Номі: Добре.

Доріна: Розумієш, мій чоловік з багатії сім'ї, мав усе з дитинства, а зараз вони збанкрутіли, так його влаштували в один фонд, керувати. А ціни ростуть, на життя не вистачає. Хочеш жити — вмій крутитися, як кажуть балерини. А він не може з цим примиритися. Доводиться кожному копійку рахувати. А він же до цього не звик. Його це не обходить, усі витрати — на мені. Вибачте. Дома й поговорити ні з ким, у кожного свої проблеми.

Номі: Так ви удвох живете? Чи ще хто?

Доріна: Діти вже виросли, у них своє життя. Чоловік весь день на роботі, так я цілий день одна. Він тільки пізно увечері повертається.

Номі: Дім у вас, сподіваюсь, хороший.

Доріна: Дім красивий. Це батько мого чоловіка нам купив. 160 кв. м, балкони, сад. Чотири спальні... Тільки нікому це не потрібно. Ми ж удвох залишилися. Коли діти були маленькими, у нас кипіло життя. До них приходили друзі... Навіть ночувати в нас залишалися.

Номі: А чому б не продати будинок?

Доріна: Так він закладений у банку.

Номі: Так вам треба на роботу піти. Чого ж дома сидіти?

Доріна: Так мама в мене. Альцгаймер у прогресуючому стані.

Номі: Можна здати в будинок для людей похилого віку.

Доріна: Свою здай. Розумієш, вона вже... як меблі... нічого не пам'ятає, нікого не впізнає...

Номі: А хто за нею доглядає?

Доріна: Та я, а хто ж? В нас грошей немає на працівників.

Номі: Вона була хорошою мамою, думаю.

Доріна: Брата мого вона любила більше. Одного разу вона прийшла нас забирати з табору. Я лечу їй назустріч, але вона мене не бачить. Тільки на брата дивиться. Я пролетіла повз неї. Я це пам'ятаю, ніби це було учора.

Номі: І ви продовжуєте за нею доглядати? То ви свята. Вас до раю приймуть без іспитів.

Пауза.

Номі: Вам би якийсь підробіток знайти.

Доріна: Авжеж. Я кожному копійчку підраховую. Економлю на всьому. Але ж матір я одну не можу залишити.

Номі: А з дому працювати?

Доріна: А що треба робити?

Номі дуже виразно дивиться на Доріну.

Доріна: Тобто... Як вам не соромно! У мене внуки! Мені 60! У мене чоловік!

Номі: Та ні! Я мала на увазі інше. Координатор зустрічей. Керування бізнесом... Регулювання потоку клієнтів...

Доріна: У моєму домі?
 Номі: Клієнти високого класу. Як і ваш дім.
 Доріна: Як ви смієте? Думаєте, усі такі, як ви? Навіть і слухати не хочу!
 Номі: Я приводжу до вас своїх постійних Клієнтів. Вам треба лише їх прийняти. Ви оформлюєте платіж і відпочиваєте до наступного Клієнта. Музика, світло, чисті простирадла, чистота і порядок.
 Доріна: Ні за що я не перетворю свій дім на бордель!
 Номі: Ви — директор пансіонату.
 Доріна: Мадам у борделі...
 Номі: 200 доларів.
 Доріна: На місяць?
 Номі: У день.
 Доріна: Навпіл?
 Номі: Тільки вам. І ніяких податків. Але якщо бізнес піде, матимете втричі більше.
 Доріна: Добре. Ходімо, подивимось хату. Що як.

Сцена 4

Ар'є й Анка

Анка: Я хочу спати вже.
 Ар'є: Ваша дорога дочка ще не прийшла.
 Анка: А де вона?
 Ар'є: Уявлення не маю. Встала й пішла, нікому нічого не сказала.
 Анка: І мене не взяла!
 Ар'є: Та годі. Я ж тут.

Входить Доріна.

Доріна: Мамо, підемо спати.

Ар'є: Куди це ти поділася? Мама вже дві години просить укласти її. Хоча б сказала, де тебе шукати.
 Доріна: Мамо, ходімо.
 Ар'є: Ні, мені цікаво. Що це було?
 Доріна: Мені треба дати мамі ліки. (*Везе матір до спальні.*)
 Доріна: Збери, будь ласка, посуд. Я потім помію.

Доріна везе Анку до кімнати, Ар'є збирає посуд. Для нього це важка й незвична робота. Ставить забагато тарілок, вони падають. Доріна вертається, збирає посуд.

Ар'є: Вона на тебе чекала. Де ти була?
 Доріна: Познайомилася з однією дівчиною, на лаві в парку... Поговорили... Чоловік сердиться, що вона не вміє готувати. Я їй кажу — це єдине, що я вмію добре. Хай приходить, я її вчитиму. Але... виявилось, що й подружки в неї такі ж... Словом, відкриваю домашні кулінарні курси. Вони ж платитимуть.
 Ар'є: У мене в домі?
 Доріна: У нашому домі. Ти навіть не відчужеш. Ти ж на роботі цілий день. А якщо прийдеш раніш, то зателефонуй, я усе приберу. Дівчата підуть раніше.
 Ар'є: Якись чужі люди будуть у мене в домі.
 Доріна: 200 доларів.
 Ар'є: На місяць? Теж гроші.
 Доріна: У день.
 Ар'є: Це як?
 Доріна: Ну, тренд зараз такий. Усі хочуть навчитися кулінарних хитрощів. Закони ринку, нічого тут не зробиш.
 Ар'є: У домі почнеться балаган.

Доріна: Я все приберу, доки ти прийдеш.
Між іншим... ти 200 доларів за день
не заробляєш...

Ар'є: Добре, я подумаю.

Доріна: У понеділок прийдуть Клієнти.
Тобто — учениці.

Ар'є: Ти навіть зі мною не порадилася.

Доріна: От же ж раджуся.

Ар'є: Ти мене ставиш перед фактом!

Доріна мовчить.

Ар'є: Я з тобою розмовляю!

Доріна: Я слухаю.

Ар'є: Ти могла б зі мною порадитися.

Доріна: Ти однаково не погодився б.

Ар'є: Я йду вже спати. Ти йдеш?

Доріна: Мені ще треба посуд вимити, по-
тім прибрати.

Ар'є: Воно ж не втече.

Доріна: Не люблю залишати.

Ар'є: Підемо... Я без тебе не засну.

Прихиляється до неї.

Вона відхиляється.

Сцена 5. Ранок. Вулиця

Номі (*говорить по мобільнику*): Так, су-
пермене. Я тут змінила контору. До-
машні умови, інтим. Я тобі дам теле-
фон диспетчера. Аякже! Як завжди.

Сцена 6

Ар'є виходить зі спальні.

*Він задоволений. Бере з холодильника
коробку із сніданком, іде до виходу.*

Анка виїжджає на своїй колясці.

Ар'є: Доброго ранку!

Анка: Знову? Тільки що ж було.

Ар'є: Так то було вчора.

*Доріна виходить зі спальні, готова
до бою. У неї перший робочий день.*

Доріна: Мамо, сьогодні будете дивити-
ся телевизора у своїй кімнаті. Зараз
до мене прийдуть учні, я маю готува-
тися до уроку.

Везе мати до кімнати.

Дзінок. Доріна відчиняє. Входить Номі.

Номі: Доброго ранку! Як красиво! А що
це ви така бліда? Не спали?

Доріна: Готувалася. Все ж таки перший
робочий день.

Номі: Сподіваюся, усе готово? Прости-
радла. Рушники.

Доріна: Я навіть парфуми поклала.
Частування якесь гостям потрібне?

Номі: Та ні. Клієнт отримав послугу
та й пішов.

Доріна: Ну, то з Богом.

Номі: Поговоріть із гостем культурно,
погода, те-се. А потім...

Доріна: А потім я й кажу (*майже поше-
пки*) 150 доларів, будь ласка.

Номі: Не чую!

Доріна (*голосніше*): 150 доларів!

Номі: Ще раз! Не вірю!

Доріна (*ще голосніше*): 150!

Номі: Інша справа. Маєте хист. Наступ-
ний Гість о 12.

Доріна: Ми ще з першим не розібралися.

Номі: Ваша справа — прийняти гостя,
взяти гроші, провести. Усю чорну ро-
боту роблю я.

Дзінок. Доріна майже непритомніє.

Номі: Вперед, назустріч зірці! Наші цілі ясні, завдання визначені — за роботу, таваріщі! Крізь терни до зірок! (*Іде в кімнату для прийому гостей*).

Доріна відчиняє. Входить Клієнт.

Доріна: Доброго вечора... тобто ранку.

Я Доріна. Як погода? 150 доларів.

Клієнт (*дає гроші*): Анжела тут?

Доріна: Хто?

Клієнт: Може, я не туди потрапив?

Номі: Та ні, все гаразд. Анжела на вас чекає з нетерпінням. Хочете чогось випити для сміливості?

Клієнт: Та ні, давайте прямо до справи. Квитанцію можна отримати?

Доріна: Ой. Ми тільки відкрилися.

Клієнт: Та добре, я пожартував.

Анка (*виходить зі своєї кімнати*): Я там одна цілий день, а у вас тут...

Клієнт: А це що таке?

Доріна: Мама, йдіть до себе!

Анка: А це хто?

Доріна: Кінь в пальто. Мамо, негайно поверніться до себе в кімнату! Я зараз до вас зайду!

Клієнт: Знаєте, я передумав. Поверніть, будь ласка, гроші.

Доріна: Ой, вибачте! Ми щойно відкрилися. Стартап. Бувають певні недоліки.

Клієнт: Поверніть гроші! Або я зараз викличу поліцію.

Доріна: Не треба поліції. Анжела на вас уже чекає.

Номі (*виходить у «робочому одязі»*): Усе гаразд?

Клієнт: Анжела, що це тут коїться?

Анка: Це хто?

Номі підходить до Клієнта, обіймає, тягне у свою кімнату.

Анка: Ви телемайстер? У мене російські канали зникли.

Доріна: Мамо, російські канали відімкнули ще кілька років тому.

Номі затягує Клієнта до кімнати й зачиняє двері.

Анка: Та добре. Батько прийде з роботи й відремонтує.

Доріна: Батько вмер 20 років тому.

Анка: А мені ніхто нічого не сказав. Чому я про все дізнаюся остання?

Номі: Мамо, зайдіть до кімнати!

Сцена 7

Клієнт і Номі виходять.

Клієнт: Кицюню!

Номі: Ну ти крутий! Я навіть на таке не сподівалася.

Клієнт: Коли зустрічаємося?

Номі: Домовимося.

Доріна (*виходить з кімнати Анки*): Заходьте. Завжди вам раді.

Клієнт: Вашій мамі привіт.

Доріна: Та годі вам. Тільки розпочали. Бувають окремі недоліки. Але ми змагаємося за звання «Підприємство високої якості обслуговування».

Клієнт: Маєте книгу почесних відвідувачів? Я б там розписався.

Доріна: Поки що немає. Але ми працюємо в цьому напрямі.

Клієнт: Значить, наступного тижня.

Номі: Як завжди.

Доріна: І друзів приводьте. Матимете знижку 5%.

Клієнт іде.

Доріна: Недобре з мамою вийшло. Буду її зачиняти в кімнаті.

Номі: Та добре. Коли вони в процесі, вони більше ні про що думати не можуть. Мозок і цей орган одночасно не працюють. Це британські вчені довели.

Доріна: Ну, все-таки. У нас підприємство високої культури обслуговування. Може, якусь почесну грамоту дадуть від мінкультури. Або звання «Заслужений діяч культури».

Номі: Та добре. На перший раз згодиться. Гроші отримали — і слава богу.

Доріна: А може нам на абонемент перейти? Хай платять за місяць наперед. Чи на рік. Він одружений?

Номі: Він заплатив?

Доріна: Аякже!

Номі: Половина ваша.

Доріна: Дякую!

Номі: Omnis labor debet solvi.

Доріна: Шо?

Номі: За всяку роботу треба платити.

Доріна: Десять клієнтів у день — 750 баксів.

Номі: І ніяких податків!

Доріна: Я вам дуже вдячна.

Номі: Багато говорити не треба. Це ж не театр.

Анка виходить з кімнати.

Доріна: Це моя мама, знайомтеся.

Анка: Це наша нова медсестра? Дайте мені шо-небудь від голови.

Доріна: Це моя учениця. Дуже здібна. Мамо, у тебе в айфоні є різні ігри. Я тобі вже показувала (*штовхає маму до кімнати*). Анжело, вам не треба відпочити перед... наступним гостем?

Номі: У касирки в супері робота важча. Ні на мить не можна відійти. А платять копійки.

Доріна: Коли задзвеніло, я думала, що знепритомнію.

Номі: Нічого, звикнете. Ви... готові продовжувати?

Доріна: А що мені залишається робити? За такі гроші...

Номі: Наступний гість за 10 хвилин.

Доріна: Поточне виробництво. Конвеєр.

Номі: На якому конвеєрі стільки заробляють? Але треба вже думати про розвиток бізнесу...

Доріна: Тобто?

Номі: У вас же не одна кімната. Бізнес, що не розвивається, гложне.

Доріна: Я про це поки що не думала...

Номі: 75 баксів з клієнта... Три кімнати... по 10 людей у день у кожній.

Доріна: А як вони дізнаються?

Номі: Сайт зробимо.

Доріна: Я закінчила курси вебмайстрів. Але... Мені ще треба звикнути.

Номі: Добре, залишимо це поки що.

Доріна: Підготую гаджети для наступного клієнта (*йде*).

Анка (*входить. Дає Номі свого мобільника*): Не працює.

Номі (*бере мобільник*): Працює. Ось. Ви не на ту кнопку натискаєте.

Анка: А ви хто?

Номі: Номі.

Анка: Ви медсестра? Поміряйте мені тиск.

Номі: Я учениця вашої дочки. (*Бере мобільника*). А ну, як вовк ловить зайця?

Анка: Ви вчителька?

Номі: У певному сенсі.

Доріна (*входить*): Я звільнила ще кімнату.

Сцена 8

Ніч. Доріна за комп'ютером. Входить

Ар'є в піжамі, Доріна його не помічає.

Ар'є дивиться на монітор. (Можна спроектувати зображення на екран над сценою. Це типовий сайт замовлення дівчат).

Ар'є: Це що таке?

Доріна (*раптом помічає його*): Ой! Та дивлюся, як зроблено сайт. Я ж хочу зробити собі сайт для курсів кулінарії, так це в мене як приклад.

Ар'є: Іншого прикладу не можна знайти?

Доріна: Та яка різниця? Принцип однаковий. Я сюди випадково зайшла.

Ар'є: Так ось звідки ти своє натхнення береш.

Дзвонить мобільник Доріни.

Ар'є: Алло! Це помилка.

Доріна: Кого вони хотіли?

Ар'є: Та яка різниця.

Доріна: Може, це мої учениці.

Ар'є: Ні, то чоловік.

Телефон дзвонить знову.

Доріна: Алло. Ні, не помилка. Я записую вас на середу, 9.15. Не запізнюватися.

Ар'є: Це хто?

Доріна: Мій учень. Розумієш, зараз втрачається гендерна ідентифікація. Чоловіки вчать готувати, жінки грають у футбол. Адже шефи в ресторанах — чоловіки.

Ар'є: Покажи, будь ласка, свій сайт.

Доріна: Ще не готовий.

Ар'є: Ти боїшся критики? Може, я щось можу порадити. Адлер тобі передавав привіт. Він каже, що... можливо... фонд доведеться закрити...

Доріна: А що ж ти робитимеш цілими днями удома... (*замовкає, бо бачить, що він стає зовсім безпорадним, безсилим*).

Ар'є: 25 років бездоганної праці...

Доріна: Може, ще якось обійдеться...

Добре, йди до мене, дитинко (обіймає його). Я сходжу за вином, почекай на мене у спальні, Рембо.

Ар'є йде. Доріна дзвонить. Адлере, це Доріна. Я знаю. Він мені усе розповів. Маю пропозицію. Але щоб Ар'є не знав. Я дам тобі гроші, плати йому платню, як раніше. Та ні, я не свята. Ой, я далеко не свята, Адлере. Звідки в мене гроші? Відкрила кулінарні курси на дому. Це зараз тренд. Клієнти в чергу записуються. Ну, домовилися. Головне, щоб він не дізнався...

У Ар'є дзвонить телефон.

Він вибігає до Доріни.

Ар'є: Адлер дзвонив!

Доріна: Не може бути! Ну?

Ар'є: Він сказав, що такого, як я, вони ніколи не знайдуть. Закриття фонду скасовано.

Доріна: От! Я ж казала! Вони тобі ще платню підвищать.

Ар'є: Та я знав, що вони без мене нікуди. Завжди треба сподіватися на краще. Ходімо, шиншилочко!

Ідуть до спальні.

Сцена 9

Анка виходить зі своєї кімнати, одягнена, з валізою і зонтом. Сідає у крісло, засинає.

Сцена 10

Ранок. Анка спить у кріслі. Входить Доріна.

Доріна: Мамо, вставайте! Вже ранок.

Анка: Ми йшли вздовж берега... він мене обіймав...

Доріна знімає з матері верхній одяг. У Доріни дзвонить телефон.

Доріна: Так (*підходить до компа*). У понеділок Анжела зайнята. Я вас можу записати на середу. Можу запропонувати Шаріті. Лауреат міжнародного конкурсу. Наша фірма бере найкращих спеціалістів. Дуже талановита дівчина. Вам сподобається. Записую. Вибачте, клієнти. Алло. Фірма Амур. Мур-мур. Маємо чарівних студенток. Одна — філософського, інша юридичного. Ні, поки не виїжджаємо на виклики. Але фірма розвивається.

Входять Номі і Сігаль з дитячою колискою.

Доріна: Доброго ранку! Це новий клієнт?

Сігаль: Перепрошую. Моя няня захворіла. Дитину нема на кого залишити.

Доріна (*заглядає в колиску*): Яка дитинка чудова! Коли їй їсти?

Сігаль: Зараз вона має спати.

Номі: Добре. Але нам треба готуватися до роботи. Театр починається з гардеробу.

Доріна: Можна, я з нею вийду на вулицю, поки ви на роботі?

Сігаль: Авжеж. Там водичка у пляшці.

Номі й Сігаль ідуть готуватися до роботи.

Входить Анка: Це Бембі?

Доріна: Ні, мамо. Бембі зараз 27. Вона у Південній Америці. Це дитинка моєї учениці.

Анка: То ти вже вчителькою зробилася?

Доріна: Хочеш жити, вмій крутитися, як кажуть балерини. Ти ж не питаєш, звідки береться їжа, яку я тобі даю.

Анка: Ти вже навчилася заробляти.

Доріна: Навчишся тут. Ти ж по крамницях не ходиш. Не знаєш, як усе дорожчає кожного дня, а долар росте, хай йому... Ось у людей запитай (*показує в зал*). Ще нещодавно було по п'ять, а зараз...

Анка: Не сердься на мене.

Доріна: Я не серджуся. Повернися у свою кімнату, зараз клієнти... учні придуть (*відводить її до кімнати*).

Дзвонять. Входить Клієнт. Доріна відчиняє.

Доріна: Доброго дня, пане Шимшоне.
Маєте чудовий вигляд. Хочете чогось випити задля хоробрості?

Гість: Не відмовлюсь.

Доріна наливає, він випиває.

Гість: Я вже заплатив, так що ваша функція закінчена. Можете поки відпочити.

Доріна: Ще налити?

Гість: Спасибі, я на роботі. Заскочив так, між іншим, розвіятися трохи. *(Показує на колицку.)* Онук?

Доріна: Онучка.

Гість: Що в нас сьогодні?

Доріна: Сюрприз. Чаріті. Професійна танцівниця.

Сігаль *(виходить)*: А хто це до нас пришов? *(Заходять у кімнату).*

Дзвінок. Входить гість-2. Він соромиться. Капелюха насунуто на лоба.

Гість-2: Йсі.

Доріна: Дуже приємно. Доріна. У нас тут домашня атмосфера, як сказано на сайті. Ви легко нас знайшли?

Гість-2: Можна випити чогось?

Доріна: Горілочки, віскі?

Гість-2: Води.

Доріна: Вам не треба ховатися. Тут усі свої.

Гість-2: Та... якось незручно...

Доріна: Ви вперше? Хвилюєтеся?

Гість-2: Вперше в такому місці.

Доріна: Нічого, звикнете. Можу запропонувати нашу нову працівницю. Красуня.

Номі *(виходить)*: А де мій новий друг?

Доріна: Це Анжела. Має грамоту профспілки трудящих побутового обслуговування.

Гість-2: Дуже приємно. Насправді, мене звуть Шломо.

Номі: Та нічого. Ходімо, перейдемо до наших справ.

Доріна: Ви забули одну дрібницю. Будь ласка, 200 доларів.

Гість-2: Пробачте. Ось. Я не знав, що у вас платять заздалегідь. *(Протягує гроші. Рука тремтить).*

Доріна: Та ви не хвилюйтеся. Анжела має багатий досвід. Можете заходити на процедури.

Гість не рухається.

Доріна: Та ви не хвилюйтеся. Анжела все зробить.

Гість-2: Розумієте, я хотів би... вас...

Доріна: Тобто?

Гість-2: Ви жінка культурна, інтелігентна... Ви мені одразу сподобалися.

Доріна *(розгублено)*: Спасибі, але в мене інша професія... Я гендиректор... Менеджер... До Анжели з інших міст приїжджають. Кращий спеціаліст. Лауреат міжнародного конкурсу.

Гість-2: Я б сплатив подвійний тариф *(погладжує руку Доріни).*

Доріна: Припиніть хуліганство! Ви в порядку місці!

Голос Номі: Йосі! Шломо! Ну де ж ви! Я чекаю на вас обох!

Сігаль *(виходить з кімнати на балкон покурити)*: Я зараз повернусь.

Перший гість *(виходить із кімнати до вбиральні і випадково потрапляє в кімнату Анки)*: Ой!

Анка *(виходить)*: Ви телемайстер? Нарешті! Відремонтуйте мені пульта.

Номі заштовхує Анку до її кімнати. Сігаль повертається з балкона, бере клієнта за руку, веде до себе. Світло гасне.

Сцена 11

Вечеря

Анка (*виходить*): У нас був пікнік на березі річки. Я танцювала на столі, як циганка. Його мамі це не сподобалося.

Ар'є (*входить у добромум гуморі*): Чи можна запросити вас до танцю? (*Танцюють.*)

Доріна: Я рада, що в тебе все добре.

Ар'є: Адлер... усе склалося, як я хотів. Я нарешті зрозумів, чому він хотів закрити фонд.

Доріна: Ну?

Ар'є: Його просто завидки брали. Навіть коли до нього перейшло все майно нашого сімейства Спекторів, він завжди пам'ятав, що був лише сином водія голови сімейства. Він без мене ні кроку. Тому я попросив додати мені платню.

Доріна: О, боже!

Ар'є: Куй залізо, доки стоїть.

Доріна: Не думаю, що це хороша ідея. Ще не пізно скасувати прохання.

Входять Ілай і Саріт.

Анка: А я думала — мене тут одну залишили і всі пішли кудись.

Саріт: Привіт!

Анка: Я так злякалася! А це хто? (*Показує на Саріт*).

Саріт: Я — Саріт. Жінка Ілая, вашого онука.

Ілай: Коли ми виходимо?

Анка: Куди?

Ілай: До ресторану. Мати замовила місця.

Доріна: Тільки після того, як ми поговоримо з Бембі.

Саріт: Як проходять ваші кулінарні курси?

Доріна: Нормально. Ніхто ще не скаржився.

Анка: А де Анжела?

Ар'є: А це хто?

Доріна: Це моя учениця.

Саріт: Скільки їх у вас?

Доріна: По-різному буває.

Ар'є: У неї і чоловіки є.

Доріна: Потреба часу.

У Доріни дзвонить мобільник.

Доріна: Алло! (*підходить до компа*).

Понеділок, 11.30. Добре? Записано. Не запізнюватися.

Ар'є: Хоча б у вихідні не займайся цим.

Доріна: Якщо я не відповім, він звернеться до конкурентів.

Саріт: Може, й мені записатися?

Доріна: Я з тобою особисто займаюся.

Саріт: Як ви це робите, що у вас такий успіх? Ви ж раніше не викладали.

Ар'є: Хоча б у вихідні можна без цього?

Саріт: Та годі тобі, Ілаю!

(Ілай сидить із гітарою, занурений у свою музику).

Дзвінок скайту. На екрані — Бембі.

Настрій у неї кепський.

Ар'є: Привіт!

Бембі: Привіт усім!

Доріна: Щось трапилось?

Бембі: Завжди щось трапляється.

Доріна: Ти захворіла?

Бембі: Знаєш, і у здорових бувають проблеми.

Ар'є: Що трапилось, принцесо?

Бембі: Та нічого. Ми з Рої розлучаємося.

Доріна: Ой, а як же ти тепер?

Бембі: Та якось. Переживу.

Доріна: Він тебе кинув?

Бембі: Це наше спільне рішення.

Ар'є: Вона зовсім не має вигляд нещасної покинутої жінки.

Доріна: А як усе інше?

Ар'є: Нормально.

Доріна: Я не тебе питаю.

Ар'є: Годі її жаліти. Бембі, може, ти тоді повернешся?

Доріна: Так. Але...

Ар'є: Що?

Доріна: Та добре. Бембі, вертайся додому.

Бембі: Заради такої дрібниці перервати цікаву подорож?

Саріт: Справді.

Бембі: Він мене більше не цікавить.

Ар'є: Та, він був не твого рівня.

Бембі: Я не хочу про нього слухати.

Доріна: У тебе залишилися ще гроші з нашого останнього переказу?

Бембі: Ми тут відкрили невеличкий бізнес. Продаж ювелірки... не пішло...

Ар'є: Ви відкрили бізнес, не порадились зі мною?

Бембі: Та ну, заспокойся. Це не справжня ювелірка, Китай.

Доріна: Так тобі потрібні ще гроші?

Бембі: А як же? Чого ж я дзвоню.

Ілай: Пташечка зацвірінькала.

Бембі: Привіт, жаховиську!

Ілай: Чому ти мені не надіслала першу частину свого роману?

Ар'є: Ага, в тебе вже перша частина готова.

Бембі: Та ну. Нудятина вийшла.

Ар'є: Але ти мені все ж-таки надійшли. Митці не завжди правильно оцінюють свою творчість.

Бембі: Та яка там творчість? Можна подумати, це когось зацікавить.

Доріна: Мене цікавить, що пише моя дочка.

Ар'є: І мене теж.

Ілай і Саріт: І нас.

Ар'є: Без мук творчості доброго твору не вийде. Великі митці завжди критично ставилися до своєї творчості.

Доріна: Добре, Ар'є, це зараз не головне. Бембочко, якщо захочеш повернутися, ми на тебе завжди чекаємо.

Бембі: Та добре, я не збираюся поки що повертатися. А що у вас? Бабуню, як справи?

Анка: Доріно, як наші справи?

Доріна: Наші справи — нормально.

Анка (до Бембі): Нормально.

Доріна: Бембочко, Ілай і Саріт хочуть тобі щось сказати.

Бембі: Ви вагітні? Вітаю!

Ілай: Навпаки. Ми розлучаємося.

Бембі: Та ну!

Ілай: Ось тобі й ну!

Бембі: Та ви що! Я вам так заздрила завжди! Така любов! Що трапилось?

Саріт: Ми так вирішили.

Ілай: Ну то добре. Саріт залишається у нашій квартирі, я йду звідтіля. Вертаюся.

Бембі: Куди?

Ілай: Сюди. У свою кімнату.

Доріна: Як сюди?

Ар'є: Доріно, ти погано чуєш?

Ілай: А що? Я повертаюся додому. Які проблеми?

Доріна (у розпачі): Так... ні... не знаю...

Ілай: Що таке? Це вже не мій дім?

- Ар'є: Ми будемо дуже раді. У нашому домі знову буде музика.
- Доріна: Може, ви ще помиритесь?
- Ілай: Мамо, ми вже давно все вирішили. Чому ти так не хочеш пускати мене додому?
- Доріна: Та, якось, незручно... незвично...
- Ілай: Нічого, звикнеш. Може, ти забула. Я у тебе вже колись жив. З народження.
- Ар'є: Та добре, чого вже там. Вертайся, розберемося.
- Бембі: Ви ходили до сімейного консультанта?
- Саріт: Ходив він. Нам уже консультації не допоможуть.
- Ар'є: Сімейна консультація. Це як Гербалайф. Аби гроші взяти.
- Анка: Що тут коїться?
- Доріна: Саріт і Ілай розлучаються.
- Анка: А хто це Саріт?
- Бембі: А що у вас трапилося? Через що все це?
- Саріт: Одного разу я насмілилася закрити двері в кімнату, де він займався своєю музикою.
- Ілай: А після цього я зрозумів, що мій внутрішній світ її не цікавить.
- Бембі: Господи, ну закрила двері!
- Саріт: Якраз ішов серіал про поліцію.
- Ілай: Колись моя музика тобі не завжала...
- Саріт: А тепер заважає. Динаміка така.
- Ілай: Ти зрадниця! Я думав, що ти віриш у мене і в мою музику.
- Саріт: Добре, закінчили. Пішли далі.
- Ілай: Далі — це куди? Я повзтиму, стиснувши зуби, уперед і вгору. Але вже без тебе.
- Ар'є: Ми с тобою, Ілаю. Ми віримо в тебе.
- Доріна: Послухайте розумну людину. Вам треба зробити перерву у стосунках.
- Ар'є: Так це вони і зробили.
- Доріна: Перерву, але разом. Не окремо.
- Ар'є: Якщо нічого сказати, краще промовчати.
- Доріна: А ти не втручайся! Дітки, вам потрібна нова перспектива. Побачити все ніби з іншого боку. Ніби це не ви, а хтось інший. Я вам сплачу подорож, їдьте куди хочете.
- Саріт: Ми дуже зворушені. Але вже пізно.
- Доріна: Пізно ніколи не буває. У вас тільки життя починається. Хочете тиждень у Венеції? Я там ніколи не була, але кажуть, що це чудове місце.
- Бембі: Мені вже треба йти. Привіт усім!
- Анка: Палкий привіт там усім нашим у Африці, чи де ви там.
- Доріна: Ну, вирішуйте. Слово за вами. Я все сплачую вам.
- Ілай: Якщо вже на те пішло... фестиваль джазу у Роттердамі...
- Саріт: А мене ти запитав? Мене цей твій джаз не колише.
- Ілай: Авжеж! Ти б краще тинялася по крамницях Парижа чи Лондона.
- Саріт: А ти — по крамницях зі старими платівками й грамофонами.
- Ар'є: Доріно, ти ж бачиш — вони не можуть домовитися щодо жодного питання. Нащо їх утримувати силою?
- Ілай: Мамо, я маю враження, що ти мене чомусь дома не хочеш бачити.
- Доріна: Як ти можеш таке казати? Я тебе сюди принесла з лікарні і поклала на оцю подушечку... Де вона, до речі?
- Ар'є: Мама, звісно, у нас не цукор, і навіть не цукрозамінник. Але я ду-

маю, що ти заважатимеш її новому бізнесу...

Глай: Та не буду я заважати, якщо тебе це так бентежить.

Доріна: Мене бентежить, що ви розлучаєтесь. Я люблю Саріт. Ви ж вже давно разом. Може, ще подумаете?

Глай: Добре, тільки провітрити треба.

Доріна: Кого?

Глай: Мою кімнату. Чому ти перепитуєш? Маєш проблеми зі слухом?

Доріна: Добре. Я провітрю кімнату.

Глай: Мамо, а як у тебе взагалі? Як бізнес?

Ар'є: Ми їсти сьогодні будемо чи як? Ми ж сьогодні йдемо в ресторан. Що в ньому особливого?

Доріна: Ціни.

Доріна, Анка, Ар'є йдуть.

Глай: Саріт, ти йдеш?

Анка (*вертається*): Я йду з вами.

Ар'є вертається і забирає Анку.

Саріт: Я теж піду. Треба речі збирати.

Сцена 12

*Номі і Сігаль входять,
котять колицку з немовлям.*

Сігаль: Доріна!

Доріна (*з іншої кімнати*): Я зараз вийду. На кухні є кава.

*Дзвінок. Номі відчиняє.
Входить Мікі.*

Мікі: А, тут у вас і ясла є?

Номі: А ви хто?

Мікі: Я Мікі.

Номі: Доріна, тут Мікі прийшла!

Доріна: Я зараз вийду!

*Анка виходить,
сідає у своє крісло.*

Мікі: Тут у вас і ясла, і дім для людей похилого віку. Беремо від життя все. Не відходячи від каси.

Номі: Я Номі. А це — Сігаль.

Анка: У вас тут вечірка намічається? На честь чого?

Мікі: Я взагалі на роботу прийшла...

Доріна (*виходить із купою простирадл*): Привіт, Мікі! А це — моя мама, знайтеся. Мамо, це Мікі.

Анка: Привіт, Мікі!

Доріна: Мамо, йдіть до себе. Тут нічого цікавого.

Анка: Такі красиві дівчата. Я теж хочу брати участь у вашій вечірці. А танці будуть?

*Доріна заводить Анку
до її кімнати і повертається.*

Доріна: Мікі, ми ж домовлялися на 10 годину.

Мікі: Мені стоянку загородили, довелося чекати.

Доріна: Ти студентка?

Мікі: А що, для цієї роботи потрібний академічний ступінь? Характеристика з минулого місця роботи, рекомендації, направлення, членство у профспілці?

Доріна: Та добре. Скільки тобі?

Мікі: Я вже велика дівчинка. 28.

Доріна: Маєш досвід?

Мікі: Я з 16 років у бізнесі.

Доріна: А де ви раніше працювали?

Мікі: Це у нас прийом до міністерства?

Коли можна починати?

Доріна: Ваш клієнт — за півгодини.
Готуйтеся.

Мікі: Повторити інструкції з техніки безпеки, правила роботи з клієнтами...

У Мікі запаморочилося в голові, вона хапається за стілець, сідає.

Мікі: Можна води?

Сігаль (*приносить воду*): Усе гаразд?

Мікі: Та це через погоду. Зараз мене.

Сігаль: Хвилюєшся? Ти що, вперше? Та не соромся, кажи все. У нас тут тісний трудовий колектив. Тільки що профкому поки що немає.

Мікі мовчить.

Доріна: Знаєш, дівчинко. Перший раз — це не в нас.

Мікі: Ну то я піду в інше місце.

Номі: Дитинко, йди додому. Подумай.

Мікі: Я вже подумала. Я вже доросла і сама за себе відповідаю.

Номі: Ти розумієш, куди ти прийшла і що тобі треба буде робити?

Мікі: Та годі вам. Ви мені тут ще розкажіть, що зайти легко, а вийти важко, що на легкі гроші можна підсісти. Я все це вже чула. Розумієте, я хочу стати акторкою, потрібні гроші на навчання.

Доріна: Це не до мене, дитинко. Заробити можна на заводі, чи в лікарні. Було приємно познайомитися. У тебе все буде добре. Іди додому.

Мікі (*не йде*): Я вже вирішила. Я однаково буду цим займатися. А у вас хоча б місце порядне.

Доріна: Порядне — у тебе вдома.

Мікі: А краще, щоб мене били і забирали всю виручку? Мені на вулицю йти?

Доріна: Мені дуже прикро. Але це не до нас.

Мікі: Тобто ви не хочете мене врятувати? (*Іде до дверей*.)

Доріна: Який у тебе буде робочий псевдонім?

Мікі: Зіна — королева снів.

Доріна: Просто Зіна.

Дзвінок у двері.

Доріна: Йду!

Мікі: Це мій? Я ще не підготувалася...

Входить Клієнт.

Клієнт: Зустрічаються два старі євреї.
«Слухай, Абрам, — каже один...».

Сігаль бере його за руку і веде у свою кімнату.

Клієнт: Добре, потім розповім.

Мікі (*дивиться на все із жахом*): А де буде моя кімната?

Доріна: Підеш поки до моєї. До тебе піде наш постійний клієнт. Тримай честь фірми.

Дзвінок скайпу. На екрані — Сарит і Ілай у Парижі.

Ілай: Привіт, як справи?

Номі (*виходить у «робочому одязі»*):

Доріно, де наші рушники?

Глай: Це що таке?

Доріна: А це Номі. Моя учениця.

Глай: Чому вона у такому... вигляді?

Доріна: Тільки з роботи. Її на вулиці обляпала машина, так я її сукню попраала, а їй дала свій халат, поки висохне.

Саріт: Так у вас зараз заняття?

Доріна: У нас зараз перерва. Годуємо немовля. Дівчинка одна з дитиною, нема на кого залишити, так вона його бере на заняття. Як у вас?

Глай: Ну... нормально...

Доріна: Сподіваюся.

Саріт: Добре, я скажу. Його величність Глай нарешті зволив підписати договір з рекламним агентством. Зволив взяти у них гроші.

Входить Мікі в «робочому одязі».

Мікі: Ну як я вам?

Глай і Саріт: Це що таке? Що у вас там діється?

Доріна: Це Мікі... стояла біля плити, олія загорілася... Добре, хоч пожежі не було.

Саріт: Але чому вона так дивно одягнена... тобто... роздягнена?

Доріна: Що було під рукою... Добре, ми тут займаємося, час іде...

Дзвінок. Входить Шимшон.

Доріна: Доброго дня! Заходьте. Як справи? Давненько у нас не були.

Шимшон: У мене все нормально, дякую.

Доріна: А у фірми для вас несподіванка. Сюрприз. Наша нова працівниця Зіна! Зіно, це Шимшон, наш постійний і найкращий Клієнт.

Мікі: Дуже приємно. Зіна.

*Мікі-Зіна і Шимшон
ідуть до спальні.*

Номі: Я бачу, бізнес стрімко розвивається. Ви мені про Мікі навіть не розповідали. Адаже ж ми з вами, як-не-як, засновники цього стартапу.

Доріна: Ти що, заздриш?

Номі: Насмішили.

Доріна: Бізнес потребує розвитку.

Номі: Я не думала, що ви так швидко увійдете в курс справи. Легкі гроші... Ви хоч розумієте, куди воно... Це ж не магазин... Бізнес же лайно! Хоча й прибуткове...

Доріна: Я прошу в мене в домі таких слів не вживати!

Номі: Ви хоч зрозуміли, що сказали?

Доріна: Добре. Треба сісти й подумати. Але не зараз. Мені треба купити для мами памперси. Сігаль кінчає... тобто закінчує через 10 хвилин. Я встигну.

*Доріна йде. Немовля
в колисці плаче. Номі співає
колискову, качає колиску. Входить
Бембі з великим рюкзаком... Номі
її не бачить, бо сидить спиною
до дверей. Бембі нічого не розуміє.
Куди вона потрапила? Квартира ніби
та, але що тут робить якась чужа
жінка з дитиною? А тут ще Сігаль
у «робочому одязі» виходить
з Клієнтом. Бембі ховається
за диваном.*

Сігаль: Спасибі. Було все прекрасно. Зустрінемося на тижні.

Клієнт іде.

Сігаль (до Номі): Як дівчинка?
 Номі: Трошки плакала. Потім заснула.
 Сігаль: Їй учора щеплення зробили.

Бембі виходить з укриття.

Номі: А ви хто? Як ви сюди потрапили?
 Бембі: Відкрила своїм ключем. Я тут живу.
 Номі: А, ви Бембі з Америки.
 Бембі: А ви хто і що ви тут робите?
 Номі: Ну... Ми... Знайомі вашої мами.
 Вона скоро повернеться. Пішла по памперси для бабусі.

*Входить Доріна,
 не помічаючи Бембі.*

Доріна: Знову подорожчали памперси...
 Бембі... Що ти тут робиш?
 Бембі: Це я хотіла запитати, що вони тут усі роблять.

*Доріна хоче обійняти Бембі,
 та відхиляється.*

Бембі: Що тут взагалі коїться?
 Доріна: Так... нічого особливого... Я допомагаю, дівчинка одна залишилася з дитиною...
 Бембі: Ну, це батькові розкажеш.
 Доріна: Давай підемо до кафе, поговоримо.
 Бембі: Чому це я мушу йти зі свого дому, щоб поговорити? Від кого в тебе секрети в нашому домі? Хто це такі? Ти відкрила у нас дома бордель?
 Доріна: Прошу в нашому домі таких слів не вживати!

Бембі: А як усе це назвати? Я бачу те, що бачу.

Доріна: Ні, ти не бачиш.
 Бембі: Моя мати відкрила бордель. Мадам.
 Доріна: Я — менеджер. Координатор. Диспетчер.

Бембі: Як же ти до цього докотилася?
 Доріна: Ти там у своїй Америці не знаєш, що тут у нас коїться. Ось у людей запитай. Ціни ростуть щодня. Курс долара росте. Ар'є хотіли звільнити...
 Бембі: Ну, і що мені тепер робити? Як мені тут жити? Чи знімати квартиру?
 Номі: Це я винна! Доріна не хотіла, я її вмовила. Ну, а коли гроші пішли, дуже важко від них відмовитися.

Сігаль: Ваша мати — ангел. Вона це робить тільки заради нас.
 Доріна: Добре, дівчата. Тут же дорослі люди, усе розуміють.

Номі: Я піду звільню кімнату для Бембі.
 Бембі: Як, і моя кімната теж?
 Сігаль: Ми зараз все приберемо.

Номі й Сігаль ідуть

Доріна: Розумієш. Ар'є звільнили...
 Бембі: Та що тут не зрозуміти. Моя мати організувала в моєму домі бордель.
 Доріна: У нас не було навіть на їжу. Мені вже в лавці у борг не давали.
 Бембі: Ти дуже драматизуєш.
 Доріна: Та ні. Ти тільки що приїхала, ти собі не уявляєш, що тут у нас. Долар виріс, ціни ростуть... Треба було якось викручуватися... Ар'є звільнили. Я йому плачу «платню» зі своїх. Тільки він про це не знає.
 Бембі: Хтось у домі знає?
 Доріна: Ні. Та й ти не повинна була знати...

Бембі: Є ще якісь сюрпризи?

*Мікі з клієнтом виходять
у салон.*

Мікі: Ну як?

Клієнт: «Баунті. Райська насолода».

Ну добре, до наступного.

Доріна (*итовхає його до дверей*): До побачення!

Мікі (*до Бембі*): Привіт, ти новенька? Нічого, звикнеш.

Бембі: Я старенька. Я тут живу. Мамо, ти їх пускаєш до вашої спальні?

Доріна: Так вийшло. Я простирадла потім міняю.

Мікі: Так ви — її дочка? Ваша мати — чудова жінка. Ми її любимо.

Бембі: Це ви на суді розповісте.

Мікі: Це я винна. Я її вмовила.

Анка (*входить*): А де медсестра?

*Бембі обіймає Анку,
веде її до кімнати. Доріна хоче зайти,
але Бембі зачиняє.*

Сцена 13

*Стіл, накритий
для суботньої трапези.*

Анка: Скоро придуть Ілай і Саріт. І Бембі на скайпі.

Доріна: Бембі вже тут. Я їй дещо зіпсувала приїзд.

Ар'є (*входить*): Бембі ще спить?

Доріна: У неї ж ще час зсунутий.

Ар'є: Чому ти мені не подзвонила вчора? Я б відпросився з роботи.

Доріна: Вона майже одразу заснула.

Ар'є: Вона не сказала, чому раптом вирішила повернутися?

Доріна: Ні. Вона взагалі мало розмовляє, відколи повернулася.

Ар'є: Там у неї щось трапилось?

Доріна: Я б теж хотіла знати.

Входять Ілай і Саріт.

Саріт: Привіт!

Ар'є: Ну як там у Парижі?

Саріт: Доріно, дякуємо, усе було чудово.

Ілай: А де Бембі?

Ар'є: Вона ще спить.

Ілай: Піду, перевірю. (*Підходить до дверей спальні.*) Бембі, підйом! (*Входить до Бембі.*)

*Доріна дивиться
на це із жахом. А якщо Бембі
усе розповість?*

Ар'є: Доріно, пора вже на стіл накривати.

Доріна (*неуважно*): Що?

Ар'є: Чим ти так зайнята?

Входить Анка.

Саріт: Доброго дня, пані Анко! Як ваші справи? Як здоров'я?

Анка: Я вас десь бачила?

Саріт: Я Саріт, дружина Ілая.

Анка: А Бембі на скайпі.

Саріт: Бембі тут.

Анка: А мені ніхто нічого не сказав. Ось так завжди. Я про все дізнаюся останньою.

Ар'є: Ну як там у Парижі? Які були виставки, концерти?

Саріт: Ми все більше по магазинах...

Входять Бембі й Ілай.

Ар'є обіймає Бембі.

Ар'є: Ну, з поверненням! Що там сталося — не так важливо. Головне, що ти знову з нами.

Бембі: Та нічого особливого. Гроші закінчилися, настрій упав. Яюсь воно все разом...

Ар'є: Вона летіла 20 годин із пересадками. Дайте їй опритомніти.

Доріна: Я приготувала телячі реберця.

Бембі: Дякую, але я тепер м'яса не їм.

Саріт: Бембі, а що ти думаєш щодо нової маминої кар'єри?

Доріна майже непритомніє.

Саріт: Кулінарні курси. Клієнти в чергу записуються.

Ар'є: А що? Нехай. Однаково вдома одна цілий день.

Анка: А де Чаріті?

Ар'є: Це хто?

Анка: Медсестра. Вона до нас приходить. З немовляма.

Доріна: У мами, на жаль, помилкові спомини. Псевдоремінісценція. «Усе, що було не зі мною, пам'ятаю».

Анка: Що за нісенітниця ти несеш! Вона до нас приходить з колискою. Дівчинка така файна, я її на руках тримала.

Доріна: А, це моя учениця. Нема на кого дитину залишити.

Саріт: Якись у вас тут таємниці.

Ілай: Як на мене, нічого особливого.

Саріт: Щось тут не так.

Бембі: Так що ти там казала щодо телячих реберць?

Ілай: Так ти ж вегетаріанка.

Бембі: Я передумала.

Доріна: Послухайте, я повинна вам зізнатися...

Бембі: Спочатку їсти. У літаках тепер не годують.

Саріт: Так, Доріно. Що трапилось?

Бембі: Мама хоче зізнатися, що телятина трохи підгоріла.

Ілай: Мамо, а що ви так зблідли? Я якраз люблю добре просмажене.

Бембі: Мамо, не хвилюйтеся, усе нормально. Іди, відпочинь.

Сцена 14

Ніч. Доріна в халаті підходить до компа. Заходить Бембі.

Бембі: Що ти збираєшся робити?

Доріна: Я хочу стерти свій сайт.

Бембі: Не треба.

Доріна: Це такі в тебе жарти?

Бембі: Ні, серйозно.

Доріна: Я не буду більше цим займатися.

Бембі: Чому? Тому, що я про це дізналася? Чи раптом муки совісті?

Доріна: Я раптом побачила все це... твоїми очима...

Бембі: Ти щось не так побачила. Я саме думала увійти в бізнес.

Доріна: Навіть не думай! Щоб моя дочка...

Бембі: Я маю на увазі організаційну роботу. Ведення сайту, маркетинг, рекламу.

Доріна: А, зрозуміло. Ти хочеш написати роман з життя розбещених жінок. «Блиск і злидні тель-авівських куртизанок».

Бембі: Адже це — справжнє життя. Якщо написати про це п'єсу, її поставлять

у театрах, перекладуть на іноземні мови... Я отримуватиму роаялті. Відсотки з продажу білетів. Якщо в залі (*дивиться в зал*) 500 місць, вистава йде двічі на місяць, білети по...
Доріна: Я зараз зітру цей проклятий сайт і покінчимо з цим назавжди.

Бембі: А жити з чого ми будемо? Батька ж звільнили. Твоєї пенсії нам навіть на хліб не вистачить... Ти мене хочеш залишити без такого матеріалу. Давай продовжимо, ніби нічого не було. Може, батька запросимо? Він же має досвід керівної роботи...
Буде генеральним директором фірми.

Доріна: Ти комусь про це казала?

Бембі: Що я, дурна? Тільки Ілаю.

Доріна: Ну?

Бембі: Він сказав, що бізнес, де всі задоволені, усі у виграші — це хороший бізнес. Ми ж нікому не заважаємо, нікого не обманюємо.

У Доріни дзвонить мобільник.

Бембі відповідає:

Бембі: Алло. Я нова секретарка. На коли вас записати?

*Доріна намагається
схопити телефон, Бембі не дає.*

Бембі: Маємо великий вибір спеціалістів, майстри на всі руки. Середа о 12?

Сцена 15

*Бембі за компом,
працює. Доріна мисє підлогу. Вечір.*

Бембі: Тут недалеко здають квартиру.

Доріна: Ти хочеш піти?

Бембі: Треба розширювати бізнес. Ти залишишся тут. Я піду на нове місце. Відкриваємо філію. Диспетчерська залишиться загальною.

Доріна: Навіть не думай!

Номі (*виходить з кімнати*): Доріно, можна мене завтра підмінити? У мене іспит в універсі.

Бембі: Домовилися. Потім відпрацюєш.

Дзвінок у двері.

*Доріна йде відчиняти, Бембі
її попереджає. Входить Хаїм.*

Хаїм: Добрий день! Я Хаїм.

Номі: Я Анжела.

Бембі: Бембі.

Хаїм: Ви тут... усі разом працюєте? Колективом?

Бембі: Ні, обслуговування в нас індивідуальне. А що?

Зіна виходить з кімнати.

Доріна: Це Зіна. Наш кращий співробітник. Має грамоту. Скоро закінчує університет.

Зіна: Чим ми можемо пану допомогти?

Хаїм: Тільки хороша поведінка допоможе вам (*показує посвідчення*). Поліція! Доріна Спектор, ви звинувачуєтесь в утриманні будинку розпусти. Ст. 302 карного кодексу. Створення або утримання місць розпусти, а також звідництво для розпусти — караються штрафом до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі

на строк до двох років. 2. Ті самі дії, вчинені з метою наживи або особою, раніше судимою за цей злочин, або вчинені організованою групою, — караються обмеженням волі на строк до п'яти років чи позбавленням волі на той самий строк. 3. Дії, передбачені частинами першою або другою цієї статті, вчинені із залученням неповнолітнього, — караються позбавленням волі на строк від двох до семи років.

Номі (*виходить*): Це я її підговорила. Вона не винна.

Хаїм: Збирайте речі. Розповісте все в поліції.

Номі: Доріно, я маю знайомого адвоката, який нам допоможе. Та я й сама без п'яти хвилин адвокат...

Хаїм: Підемо, дівчата. Машина чекає.

Анка (*виходить з кімнати*): Це що тут? Нарешті телемайстра надіслали. У мене пульт не працює.

Хаїм: Це хто? Вона теж у бізнесі?

Бембі: Це моя бабуся. У неї Альцгаймер. Вона тут точно ні при чому.

Хаїм: Добре, не хвилюйтеся. У нас у поліції хлопці нормальні. Усе розуміють.

Анка: Куда ви всі йдете?

Бембі: Підемо до кімнати, бабуся. Усе нормально.

Доріна: Моя дочка тут ні при чому. Вона щойно з-за кордону. Вона мені сказала, що якщо я не припиню це, вона звернеться до поліції.

Хаїм: А мені вона щойно сказала, що вона тут працює.

Доріна: Вона тут живе.

Хаїм: Ну це суд вирішуватиме.

Доріна: Вона письменник. Це в неї гумор такий.

Хаїм: Гумор до семи років з конфіскацією майна.

Доріна: Тут інші люди живуть.

Хаїм: Вашу квартиру ніхто не відбирає.

Доріна: Моя дочка — письменник. Вона збирає матеріал для п'єси.

Хаїм: Я вам скажу як приватна особа. Вам потрібен адвокат.

Доріна: Хаїм, маєте дітей?

Хаїм: Троє.

Доріна: Розумієте, я зламала життя своїй дочці, втягнула її в цей кримінал.

Хаїм: Повторюю — вам потрібен адвокат.

Доріна: Відпустіть нас. Ми більше не будемо. Ми зачинимо бізнес на-завжди.

Хаїм: Це неможливо. Є постанова про арешт. Покази сусідів.

Бембі (*виходить з кімнати Анки*): Де памперси?

Доріна: У шафі внизу.

Хаїм (Бембі): Дівчино, зникніть. Щоб я вас не бачив.

Бембі: Мамо, без адвоката нічого їм не кажи.

Хаїм: Дівчино, якщо ви зараз же не зникнете, я муситиму вас заарештувати теж.

Доріна: Телефонуй на фірму. Хай привезуть мамі памперси.

Бембі: Добре, не хвилюйся, я все зроблю.

Доріна: Спасибі, Хаїме. Ви зробили добре діло.

Хаїм: Ваша дочка не вписана в постанову про арешт. Памперси ваші мене заділи за живе. Онучка міняє памперси бабусі. Вам потрібен адвокат. У вас були величезні борги. Безвихідне положення. У вас буде «злочин, що не має суспільного значення».

Доріна: А дівчата скільки отримують?

Хаїм: Нічого. Ця діяльність законом не заборонена. Ви отримуєте, максимум, виправні роботи. Усе залежить від адвоката.

Доріна (*протягує руки*): Давайте ваші кайданки чи як воно.

Хаїм: Ви про нас погано думаете.

Хаїм забирає Доріну.

Повернення до першої сцени.

Доріна розмовляє з тією ж жінкою.

Доріна: Усе ж таки Хаїм зробив добре діло. Злочин є, а шкоди нікому нема. Одна користь для всіх. А чоловік... він же не знає, що я йому платила зі своїх. Дома ніхто не зрозуміє — чому я вибрала тюрму замість штрафу. Але я ж маю відбутися свій строк. Я Ар'є ніколи одного не залишала. Ні на один день. Ні на одну ніч.

Входить охоронець.

Охоронець: Пані Спектор, ваш монолог був марним. Ця жінка — глухоніма. До вас відвідувач.

Входить Ар'є.

Він дуже збентежений.

Ар'є: Ось журнали. А це диск із музикою. Тобі Ілай записав. Це його нова композиція. Ми на тебе всі чекаємо вдома. А це — від Бембі (*подає пакунок*). Адвокат сказав, що вже можна подавати на дострокове звільнення.

Доріна: Ні, я відбуду, скільки мені належить.

Ар'є: Ми всі тебе давно пробачили. Ти скоро будеш удома.

Доріна: У нас тут була групова психотерапія. У якийсь момент життя ти починаєш іти не по тій дорозі. Звертаєш у хибному напрямку. І якщо тебе ніхто не спинить...

Ар'є: У тебе, мабуть, якась...

Доріна: Та нормальна я. Навіть дуже. Мене тут психологи перевіряли. Добре, іди додому. Я тут записана на курс малого бізнесу, у нас зараз заняття. Досвід у мене вже є.

Ар'є: Навіть не знаю, що тобі сказати. Добре, піду. Чекаємо на тебе.

Доріна відкриває

пакунок. Там книга. Вона

читає (або проєкція на екран):

«Барбара (Бембі) Спектор. «Нові злочинці. Драма»».

Відкриває книгу. На першій сторінці присвячення: «Любій матусі з подякою. Бембі».